GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Ressaca postelectoral!

Opinió | 02/06/2007 | 15:44

Qui ha guanyat i qui ha perdut és difícil de dir en unes eleccions municipals ja que hi ha 949 resultats a Catalunya.

He avançat el diari perquè aquest cap de setmana marxo amb la família per fer la nostra recuperació familiar de la memòria històrica. L'abril de l'any passat vaig comentar com havíem recuperat dades sobre el germà de la meva àvia que es deia Camil Ulargui i que va morir als 21 anys essent capità de l'exèrcit republicà.

Hem esbrinat moltes coses més des de llavors. Sabem que va morir a la batalla de Baladredo (prop de Llavorsí, al Pallars Sobirà), que el PSUC el considerava com a destacat militant, que li agradava llegir i la música de jazz (recomanava especialment Cab Calloway i Moaning de Mills Blue Rhythm Band), o que va coincidir amb el pare Pere Tarrés i mossèn Ballarín. La meva germana està compilant les cartes que va escriure des del front a la família i amics i espera publicar-les en un llibre. Aquí teniu una de les cartes escrites a la seva mare, Consol, en les que s'interessa per la seva germana (l'Enriqueta) i la nena, és a dir, la filla de l'Enriqueta, la meva mare. El cert és que les cartes toquen un ampli registre de temes i s'hi barregen comentaris sobre la guerra, la situació de la reraguarda, les preocupacions per la família, les seves lectures, la música, la relació amb les seves amistats, la política del moment, etc. Caldrà esperar el llibre perquè us feu una idea de tot plegat. Mentre, com us deia, pugem cap al Pallars per a visitar les contrades en que va lluitar i va morir l'oncle Camil.

Aquesta setmana el debat polític ha girat al voltant de les eleccions municipals celebrades diumenge passat. Discussions sobre qui ha guanyat i qui ha perdut, i sobre l'elevat nivell d'abstenció.

Qui ha guanyat i qui ha perdut és difícil de dir en unes eleccions municipals ja que hi ha 949 resultats a Catalunya, i no sempre arribar primer significa governar ni ostentar l'alcaldia... Però hi ha alguns paràmetres de mesura que poden ser útils. El més important és el recompte global de vots. Des d'aquest punt de vista no hi ha cap dubte: el PSC guanya per vuitena vegada consecutiva les eleccions municipals a Catalunya, obtenint 924.275 vots (el 32,23%). Seguit de CiU que n'obté 722.653 (el 25,20%), ERC amb 334.771 (l'11,67%), PP amb 283.408 (el 9,88%), i ICV-EUiA amb 258.978 (el 9,03%).

Certament també es pot mesurar el resultat en funció del nombre de regidors obtinguts (sense oblidar que el regidor del poble més petit de Catalunya representa 28 habitants i que un regidor de la ciutat de Barcelona en representa més de 30.000). Així, CiU seria el primer partit amb 3.384 regidors (303 menys que el 2003), seguida del PSC amb 2.570 (289 més que el 2003), ERC amb 1.584 (305 més que el 2003), ICV-EUiA 456 (59 més que el 2003) i PP 283 (67 menys que el 2003).

També és bo saber que el PSC és el primer partit a les quatre capitals de província i a 20 de les 23 ciutats de més de 50.000 habitants. O que tindrem 30 consellers comarcals més (mentre CiU en tindrà 24 menys). El 2003 el PSC tenia presència a 576 municipis mentre que a partir d'ara la tindrà en 642. El 2003 el PSC era la llista més votada a 223 municipis, mentre que el 2007 ho ha estat en 269. El 2003 teníem majoria absoluta a 134 municipis, mentre que el 2007 la tenim a

166.

Cal destacar, de forma especial, la victòria a la Val d'Aran de les candidatures Unitat d'Aran-PSC-Progrés Municipal. Una victòria que farà possible, amb el suport del Partit Renovador d'Arties e Garós, l'elecció de Francesc Boya com a Síndic del Conselh Generau d'Aran. Èxit històric.

Aquestes eleccions han registrat, però, un elevat grau d'abstenció, el 46,20%. Sols hi ha hagut més abstenció en les eleccions europees de 1989 (48,47%), 1994 (48,11%) i 2004 (60,20% -màxim històric), i en els referèndums sobre la Constitució Europea (59,41%) i l'Estatut del 2006 (51,15%).

A més cal tenir present que la participació ha estat en el conjunt d'Espanya d'un 63,78%, és a dir, deu punts més elevada que a Catalunya.

És lògic, doncs, que el debat sobre l'abstenció sigui molt intens. No ho és tant que sigui un debat superficial o que alguna força política vulgui esgrimir l'abstenció contra el govern o altres partits.

És una obvietat, però, que si els partits haguessin obtingut més vots, l'abstenció hagués estat menor i per tant no sembla lògic atribuir més responsabilitat sobre l'abstenció a qui més vots ha obtingut!

Crec sincerament que l'anàlisi de l'abstenció requereix més rigor. Com, per exemple, el del llibre d'Oriol Bartumeus publicat per la Fundació Rafael Campalans l'any 2003. Un llibre que, per cert, porta el títol "Abstencionistes", apuntant al fet cert que l'abstenció és un fenomen complex i que el fet d'abstenir-se respon a motivacions molt diverses que, a més, varien amb el temps i el tipus d'elecció. Més que "abstenció", hi ha gent que s'absté (que en aquest cas ha estat molta).

Tots donem per fet que el principal motiu de l'abstenció és la manifestació d'un descontentament amb els polítics i la política. I certament això és així. Sense que ningú pugui negar que també existeix una abstenció estructural que els experts situen entre un 20 i un 25% de persones que no voten (ni votaran) mai. Sense que tampoc pugui negar-se que una altra part de l'abstenció es deu a problemes concretes de impossibilitat de votar el dia de les eleccions o d'haver-ho fet per correu. I que també hi ha abstencionistes que mostren una conformitat passiva a l'estat actual de coses. Però si tenim en compte l'elevat grau d'abstenció juntament amb un molt notable increment dels vots en blanc que, aquests de forma indubtable, manifesten una manca de confiança respecte de totes les ofertes polítiques però mostren un elevat grau d'adhesió al sistema democràtic i al compromís cívic, és evident que existeix un significatiu descontentament polític.

Autor: Miquel Iceta
Miquel Iceta

https://gironanoticies.com/noticia/2460--ressaca-postelectoral.htm